

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Petri Laurenii Societatis Jesu, SS. Theologiæ
Doctoris, & SS. Canonum Professoris Vicarius Episcopalis,
Sive Tractatus Quaternarius Per Quæstiones & Responsa
Canonica Deductus**

Leuren, Peter

Coloniae Agrippinae, 1708

358. An denominatio illa Coadjutoris perpetui necessariò seu de forma
substantiali requirat prævium indultum Papæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74203](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74203)

alicujus derogationis aut clausula gratiosa privilegiata. Quin & in hoc casu dicitur concursus electio Coadjutoris, etsi unus alterve discrepent non nominando, vel nominando alium; quia quod à majore parte Capituli fit, à toto Capitulo concordati & consentiente factum censetur. Azor. *Instit. mor. p. 2. l. 6. c. 17. q. 3. juxta c. 1. de iis, que sunt à majore parte Capituli.* & quod major pars Curie egerit, pro eo habetur, ac si omnes egerint. *L. quod major. ff. ad Municipalem.* Atque ita cum sola pluralitate votorum Capitularium à Sede Apostolica admitti in Coadjutores Maximilianus Henricus Coloniz; Ferdinandus Episcopus Paderbornensis Monasterii; Josephus Clemens Hildesii. *Notandum nihilominus, quod habet Toudut. qq. benef. p. 2. c. 1. §. 13. n. 29. hisce expressis: Si tamen agatur de deputando Coadjutorem Episcopo dementi, requiritur, quod interveniat consensus duarum partium ex tribus Capituli, cum in aliis sufficiat, quod interveniat major pars Capituli.* Item, quod habet ibidem ex Geminiano in c. unic. de Cler. egrot. in 6. nempe quod sufficiat, quod in conclusione seu deliberatione Capituli duæ partes ex tribus ejusdem Capituli interveniant, & tunc, quod major pars istorum Capitularium facit, debet fortiri effectum tanquam factum à majore parte Capituli.

Quæstio 358. An denominatio illa Coadjutoris perpetui necessariò, seu de forma substantiali requirat prævium indultum Papæ, quâ illi dicta nominatio permittatur; an verò sufficiat, Capitulares ad dictam nominationem procedere ante omne indultum Papæ, & dein à se factam Papæ offerre, expectareque ejus beneplacitum?

Respondeo: Tamen melius & securius ad nominationem Coadjutoris (præsertim dum ea per modum electionis instituentur) vigore indulti desuper jam prius à Papæ ex causis necessitatis vel utilitatis coram illo deductis probatisque concessi procedatur; eò quod dum hac ratione Capitulares progrediantur ex autoritate pontificia, & vel sic eorum libertate transiente in quandam juris necessitatem, qualem ad eligendum habent tempore sedis vacantis, negotium procedat ordinarius. Remouch. *cit. l. 10. n. 25.* nullatenus tamen indultum hujusmodi Pontificis de jure prærequiritur, seu defectus prævii talis indulti dictam electionem seu potius denominationem Coadjutoris non vitiat, aut nullam reddit, tanquam destitutam aliquo ad sui formam substantialem pertinente. Remouch. *loc. cit. n. 26.* Non enim ad id afferendum cogit, quod frequenter sic factum, nempe petium prius & obtentum à Capitularibus, vel etiam ultroacè à Papæ concessum tale indultum; cum non tam quid actum, quam quid fieri debeat, spectandum sit juxta *L. licet. de off. Præs.* Gratian. *discept. for. c. 127.* Menoch. *conf. 75. num. 94. l. 1.* Neque etiam, quod quidam ita interpretentur Tridentinum, quasi illud, dum dicit: *Coadjutor non alias detur, quam hæc causa prius à Romano Pontifice sit cognita:* per tò prius præscribat ordinem & formam, quâ necessariò præmittenda causæ cogitatio per Papam, & tum demum dandus per denominationem Capituli Coadjutor. præterquam enim, quod interpretatio legis, aut consti-

P. Lenren. Tract. II. De Coadjutor.

tutionis conciliaris per personam privatam facta non sit obligatoria, aut excludat aliam meliorem, donec Princeps vel illi, ad quos ea interpretandi potestas spectat, aperte declarent aliud juxta *L. 1. de LL. & ibi DD.* dicta interpretatio minus conveniens videtur primò ex eo capite, quod dicitur accipi debeat in proprio significato (in quo apud Jurisconsultos significat, & operatur translationem juris) adeoque pro datione seu deputatione canonica absoluta ultimata, quâ verè canonicè & actu instituitur Coadjutor, conferuntque illi jus in re respectu ipsius Coadjutoria, & jus ad rem respectu beneficii, seu prælaturæ operaturum plenum effectum, seu jus in Prælatura post cessum vel decessum coadjuti; non verò de datione aliqua ad summum inchoativa jus nullum tribuentè Coadjuto, ne quidem ad Coadjutoriam, multoque minus ad prælaturam, qualis est ista electio, seu denominatio facta per Capitulares, etiam vltalis prævii indulti, utpote non nisi quid præparatorium & dispositivum ad jus ad rem demum acquirendum per approbationem Papæ secutura. Ad hæc, cum, antequam Coadjutor detur, hoc est, d. non esse sui deducatur ad existentiam, & in rerum naturam, cognoscendum sit de pluribus, nempe de necessitate vel utilitate ecclesiæ, de ipso hoc consensu Capitularium & Coadjuti, de persona ipsa designatà à Capitulo in Coadjutorem, & tunc demum post hæc omnia facta Concilium permittat dari Coadjutorem, seu dicat: *detur,* patet hæc voculam aliter accipi non posse, quam de datione illa ultimata facta per Papam. Confirmantur hæc ex eo, quod ista electio non sit nisi nudus & simplex consensus propter clausulam adhiberi solitam & debitam, seu etiam tacitè subintellectam: *sub beneplacito sanctissimi:* isque requisitus seu adhibitus, ne videatur Capituli jus competens ei ex Concordatis Germania aut speciali privilegio Ecclesiæ per Papam violatum. Ac proinde dubitari nequit, quin electio illa tanquam votum commendativum subsistat, & nihil referat, sive ipsa præveniat sive subsequatur illud indultum. Ut hoc ipsum patet in consensu Patronorum laicorum adhiberi debito in permutationibus, qui sive præstetur ante, sive post permutationem perinde est, & idem. Item confirmatur ex eo, quod, ut habet Remouch. *n. 36.* Concil. Tridentinum id præcipue intendat, ut informetur Papæ, & recognoscat causas Coadjutoria; anticipata verò illa electio seu consensus Capitularium præveniens indultum Apostolicum non impediat illud Concilii intentum, aut ei præjudicet; & fictalis actus anticipatus non vitiat; quia solemnitas etiam substantialis de jure requisita, dum præposterè adjicitur, non vitiat, quoties causa finalis non cessat, ut post alios docet Gail. *l. 1. observat. 101. n. 20.*

2. Sed neque desunt exempla etiam recentia, in quibus sic practicum, ut nimirum antecederet ante omne Breve Apostolicum sub beneplacito Apostolico denominatus à Capitularibus in Coadjutorem, dein præsentatus Papæ, causisque ab eo cognitis daretur, seu constitueretur ab eodem Coadjutor, ut videre est in Josepho Clemente Electore Colonienfisi electo in Coadjutorem Hildesii.